

HONORI SUPREMO
NOBILISSIMI, AMPLISSIMI,
CONSULTISSIMI, PRUDEN-
TISSIMIQUE

VIRI,
DN. JACOB
SYLLM,
J. U. LICENTIATI,
ET SENATORIS PER IN-
TEGROS XL. ANNOS
OPTIME MERITI.

OFFICIUM PERSOLVIT

GEORGIUS ELIEZER EDZARDUS,
GR. L. ET HISTOR. PROF. PUBL. ET H. T. GYMNI-
HAMB. RECTOR.

HAMBURGI, 1693.

*TPIS CONRADI NEUMANNI, SENATUS,
GYMNASII, ET SCHOLÆ TYPOGR.*

Uspensos tenuit Rabbinorum animos, utra foret ineunda decidendi ratio, si cui sedeat animo, quærendo investigare: *Sapientumne an verò Regum mors descendenda sit amplius?* Non est, quare Philologorum auctoritate me fulciam, aut sententiam tuear exemplis, quod Regum nomine ab Hebræis insigniantur omnes, quotquot ad Reipublicæ, cujuscunque tandem illa formæ sit, clavum confidentes consilio juvare alios per muneris sanctitatem tenentur. Norunt illud juxta mecum singuli, qui radicum vim usumque vocabulorum vel primoribus labris degustarunt. Verum hõc ipsõ intricata magis evadit quæstio. Assurgat licet pars Rabbinorum Regiis diadematis, quæ par est venerari religiosè, plerosque tamen audias sapientibus, quos astris dominaturos antiquitas statuit, primas deferre partes. Quoad superstes est sapientiæ alumnus, de *πρῶτος ἐλατ* jure ad eò feliciter adversus Reges experiri fertur, ut eidem decernendum sit epinicion juxta tritum illud: *למלך כהן i. e. Sapiens Rege multò est potior. Conf. Rabboth f. 221. col. 2. 3.* Tantum abest, ut per mortem hæc suâ excidat prærogativâ, ut disertè asserat R. Bechai, prudentium funus eò uberioribus prosequendum esse lacrymâ, quò superiores Regibus communi antiquorum suffragio statuatur. *Vid. Cad. Hakkemach tit. ה"א fol. 6. col. 3.* Quod si Talmudistarum evolvamur Pandectas, eam intellexerimus allegari rationem, quæ saltim temerè repudianda non videtur. Præstiterit mentem eorundem sectari, quam verbis transcribendis defatigare manus. Regibus nunquam defuturos esse successores contendunt, eò quod nemo non subditorum regum possit conscendere solium, & quantumvis rerum omnium ignarus solerti consiliariorum dexteritate niti atque legum decus auctoritatemque judiciorum tueri: At si sapientem, quem experientia acuit, quem longus rerum usus firmavit, inter mori contingat, factæ jacturæ seriora demum tempora medentur. Cui instituto ea conveverunt accommodare effata, quæ Jobi XXVIII. capite, commate 12. sqq. consignata leguntur. *Gen*

Conf. Massæbeth Horajoth Gem. Babyl. fol. 13. col. 1. med.
 Nullus dubito, fore in proclivi singulis motæ disputatio-
 nis exquirere veritatem. Paulo sagaciores sponte sua nec
 moniti advertent, posse quæstionem ancipiti studio ex-
 cutere disidentes, vagaturam verò atque erraturam esse
 orationem, ni limitibus circumscribatur arctioribus. Neq;
 enim ea est regiminis atque sapientiæ conditio, ut iisdem
 nequeant commorari sedibus, atque, quod huic decrevit,
 accedat alteri. Verum enim verò pluribus hæc persequi
 nunc quidem haudquaquam mearum esse partium cautus
 intelligo, ne videar à scopo aberraturus atq; inutiles quæ-
 siturus ambages. Sufficit instituto, quod nemo tam im-
 manis sit futurus atque ferreus, ut nostro dolori, sive sapi-
 entum sive regum lamentari obitum satagat, lacrymas
 præbeat nullas. Ecquem latet acerbissimum patriæ vul-
 nus hodiernum refricare diem, animosque renovato con-
 ficere mœrore? dum ei ducendum est funus, qui consilii
 capiendi solertiâ paucis erat secundus, cujus prudentiam
 præter cives, mirificè collaudant exteri, qui denique,
 quamprimum ad Rempublicam se contulit, eximiâ regen-
 di peritiâ eluxit. Fuit is Consultissimus juxta & Pruden-
 tissimus **JACOBUS SYLM**, Senatorii Ordinis primus
 Seniorq; venerandus. Interest exempli, hujus expone-
 renatales, atque memoriam gratæ posteritati, quantâ pos-
 sumus meritorum prædicatione, commendare. Flagrant
 hoc & suo quodam jure postulant cum officia beneficia-
 que, quibus universam complexus est Rempublicam, tum
 singularis benevolentia, quæ nostrati præsertim Gymnasio
 jucunda fuit atque salutaris. Susceptus in lucem est Anno
 Reparatae Salutis MDC XX. ad VI. Maji diem, & Ham-
 burgi quidem, quod nominasse suffecerit. Equidem de
 patriâ adeo celebri nobiliumque ingeniorum feracissimâ
 nunquam fuit insolenter gloriatus, cum animo putans suo,
 vinâ & poma solo censerî atque regionibus, hominibus
 verò, in id omni ope enitendum esse, ut dignos patriâ cives
 se præstent, egregiis eandem facinoribus reddendo illu-
 striorem. Nilolsecius in lucris posuit, & divinæ clemen-
 tiæ grato animo retulit acceptum, quod non inter Tur-
 cas

cas aut gentes, verum eo loco nascendi habuerit initia, quem lumen verbi divini radiis minimè obscuris collustrat, & repurgata religio propriam sibi constituit sedem. Parentes habuit & generis antiquitate & dignitate egregios. Etenim a spectatissimo **JOHANNES SYLLM** est procreatus, quem antiqui moris virum & avitæ religionis tenacem nec vulgarem mercatorem celebrant omnes, qui quanta cum fide civium primus publicum curaverit ærarium, memores recogitant. Hic indolis bonitate ac morum elegantia sibi conciliaverat **CECILIAM**, ex integerrimo **GEORGIO Schröterings** / mercaturis itidem diligenter rem faciente, prognatam, virginem pietate non minus, quam pudicitia præstantem, cujus majores virtute & meritis à vulgo distincti dignitatem generis necessitudinibus auxerunt memoratu dignissimis. Longo eas recitarem ordine, si **JACOBI SYLLMII** merita & res in foro insignes paterentur. Uterque parentum sedulo, ac par erat, curavit, ut sine mora de sacro fonte levaretur, dein neuter in componendis filioli moribus fuit remissior, ut sacris initiatus ad vitam rectè instituendam excitaretur. Nihil vulgare a natura & educatione consecutus suis statim nosci indicibus cœpit, quando quidem docile ingenium, ardor discendi incredibilis, nec non memoria tenax emicabant. Quapropter tenera adhuc ætate fidei Præceptorum publicorum fuit commissus, ut his auctoribus in sapientiæ studio proficeret, & melioribus literis imbueretur. Primum studii literarii cursum adeò confecit feliciter, ut magnam de se passim concitaret expectationem, quam sustinuit diligentia, vicit assiduitate. Quamprimum in Gymnasio civibus suum fuit nomen professus, sudos otiosis reliquit, se verò totum ad illas linguas contulit & artes, quæ cultoribus ad altiora nitentibus immortale præmium diligentia rependunt. His auctus subsidiis nuncium Gymnasio remisit, variasque adiit Academias elegantia & cultu florentissimas, ut juris publici privatiqve rectè tractandi rationes pernosceret. Egregiam Professorum omnium erga se voluntatem expertus est, quippe qui nullam ejus ornandi occasionem prætermiserunt, nullamque provehendi spem abji-

abjecerunt, eò quod in eorum scholis conspiceretur assiduus, nec minus domi omnes probi atque diligentis Academici partes numerosque impleret. Dicitur vix potest, quantum sedulitate affectus fuerit prudentiam, cum quidvis mallet perpeti, quam mentis aciem hebescere. Verum his limitibus nondum etiam constitit industria. Ut situs terrarum cognosceret, ut dissimiles variarum gentium mores nec eadem instituta curiosus observaret, ut majorem sibi compararet prudentiam vitamque instrueret exemplis; denique ut Jctorum principum consuetudine & familiaritate se excitaret magis atque proveheret, in regiones exterâs iter suscepit, Belgium foederatum adiit, Britannos toto orbe divisos invisit, lustravit Galliam, Italiam, illam sapientiæ, & antiquitatis officinam peragravit, ac reditu per Croatiam Slavoniamque instituto, Vindobonam perrexit, invictissimi Imperatoris aulam Proceresque summo loco natos præsens usurpatoris oculis. Cælum igitur sapius, sed nunquam ita mutavit animum, ut usquam ordinem & locum malè tueretur, circumspectique viri partes parum sustineret. Mox ubi itineris diuturni satietas eum cepisset, desiderio flagrabat ad artis suæ fastigium perveniendi. Quamobrem Vindobonâ in Helvetiam se contulit, atque tantisper substitit Basileæ, dum publico exantlati studii testimonio ornaretur, & A. Ch. MDC XLV. Licentiam summos in utroque jure capeffendi honores, applaudentibus bonis omnibus, consequeretur. Non permittebat diutius solum natale **SYLLMIUM**, cujus memoriam prosequor, sui vivere immemorem. Redeunt in mare flumina, unde suam duxerant originem, nec patriam negligunt, quotquot omnem operam, cogitationes omnes, vitam denique ipsam eidem deberi grati expendunt. Hamburgum ergo incolumis reversus tanto suos affectit gaudio, quantum, quoad agebat peregrè, sui reliquerat desiderium. Hi lacrymis & lingua faucibus hærente conceptam ex diu multumque expectato adventu lætitiâ testari: illi felicem gratulari reditum: isti, ut novos Deus fortunare velit honores, precari: singulruere in amplexus. Qui et redditus cumulatissimas animi dotes diligentia & peregrinatione partas explicuit latius,

B

ut

ut gravitatem in congressibus, in convictu suavitatem, in omni negotio summam agendi peritiam, nec minorem conficiendi solertiam certatim admirarentur; eum ad se rediisse facti certiores, qui iis esset maximè excultus rebus, quarum scientia & usu vitæ civilis societas continetur. Etenim omni urbanitate limatus cultum superioribus, in pari dignitatis gradu constitutis amorem atque observantiam, ceteris incredibilem humanitatem egregiè probavit. Raræ & reconditæ ejusdem virtutes non poterant non innotescere **HERMANNI LANGENBECKII**, Viri muneris Senatorii auctoritate quondam gravissimi; superstiti filia, virgini in tantum commendandæ, quantum frugalitas & pudicitia cum splendore generis paria faciens merentur æstimari. Quare hanc, quâ par est, comitate ambiens, tantum abest repulsus ut abierit, ut voti redditus particeps, A. MDCXLVI. ad d. XIV. Sept. auspiciis non infelicibus eandem duxerit domum. Nuptiis ritu solemnibus celebratis neque felicitas, neque fecunditas defuit. Decem liberi in castissimo toro procreati sunt, quorum tres filii, una vero filia in vivis esse desierunt. Ceteri in splendidissimæ familiæ ornamentum adoleverunt feliciter, & scopum exoptatum maximam partem sunt consecuti. **JOHANNEM SYLLMIUM**, unicum è quatuor superstitem filium, exquisitissima ingenii vis, divinumque judicium nemini non reddidit commendatissimum, in primis cum J. U. Licentiatum privilegia honoresque meritis atque doctrinam tueatur. Ternarum filiarum primariis Viris nuptiarum pietatem honestam semper domus familiæque disciplinam stetitisse, omnium voluntates perhibent, & judicia confirmant. Binæ raris virtutibus animæque castimoniam commendatissimæ virgines Patris piè defuncti funus eò prosequuntur mœstiores, quo majus suis quidem curis levandis adjumentum esse ereptum providentissimè animadvertunt. Ex honestissimo filiarum matrimonio bis senos est conspicatus nepotes atque nepotes, verum quinque mortalis vitæ spatium spe citius confecerunt. Anno MDC LIII. amplissimos est adeptus dignitatis gradus. Senator XXI Februarii die communi suffragio designatus, studium in fulcipiendis & constantiam in perferendis

ferendis laboribus oppidò declaravit. Insequente Augusto mense, in moderandâ Ritzebütteliensi Præfectura ex Senatus Consulto omnes intendit nervos, ut vices expleret Directoris, qui jussu summi Numinis, defatigationi modum constituentis, è vita & statione hâc, datâ veluti curarum vacatione, migraverat. Auspiciis hujus Præfecturæ bene illi feliciterque vertit; tantaquæ curâ & fide traditas sibi partes exegit, ut plerorumque superaret expectationem. Prætoris provinciam Anno MDC LVIII. alacriter suscepit, & magnâ cum laudis accessione, per binos annos administravit constanter. Legationes non paucas summâ cum dignitate obiit, nec rarò pacis facundus fuit conciliator. Anno MDC LIX. die XIX Julii Hauniam Holmiamque est ablegatus, ut Daniæ primùm, dein Sueciæ Potentissimos Reges de rebus maximè arduis, qua par est veneratione, compellaret. Cautè prudenterque in hoc munere versatus, Anno MDC LX. die XV. Januarii novis adhibitus fuit negotiis, quæ cum Proceribus atque Purpuratis S. Cæsaræ Majestatis adeò tractavit egregiè, ut in hujus perfuntione muneris publicæ utilitati consuleret studiosissimè. Anno MDC LXIV. Scholarchæ partibus accuratè est functus atque in eo munere per tres annos perseveravit. Anno MDC LXX. die VI. Dec. iteratam legationem ad Potentissimum Daniæ ac Norwegiæ Regem, & brevi interjecto tempore, ad quatuor Serenissimos Duces Brunswigo-Luneburgenses, quos tunc temporis Brunswigæ expugnatione habebat sollicitos, suscepit, susceptamque tam convenienter exornavit, ut maximi aularum Proceres consuetudine ejus delectarentur, & prope quotidiano habere in convictu exoptarent. Hoc nixus gradu, ad Regum Principumque ipsorum gratiam aditum sibi communivit, à quibus perbenigne est exceptus comiterque propterea habitus, quod nullo ambitu, sed honesto obsequio gratiam demereri allaboraret. Vertente anno, novis legati characteribus insignis Hauniam se contulit denuo. Friderico III. cujus memoria gloriosissima sit in benedictione, fatis functo, regni adierat hæreditatem Christianus V., eique homagio præstito suam subditi obstrinxerant fidem. Dignus fuit

fuit habitus Nolter, qui dolorum gaudiorumque vicissitudines, ex tantopere conversis Daniæ rebus Hamburgensium Republicæ subortas, oratione *συμνηθελας και συγχαρηάτων* plenissimâ Regiæ significaret Majestati. De reliquis JACOBI SYLLMI ornamentis, quorû quædam ipsa multitudo mihi subducit, exponere supersedeo, non malevolentia animi, aut quadam invidia labe, sed quia laudum ejus omnium inire numerum res foret multum habitura difficultatis & laboris. Illa quem fugiunt, hospes in patriâ sit oportet. Nefas autem fuerit, silentio involvisse, firmitatem animi & constantiam in adversis, quæ longo progressu neutiquam est inquinata, sed ipsa se sibi vindicavit pristinumque decus servavit. Ante hos quatuor annos mense Aprili, primum senectutis præsidium amisit, svavisissimam per tot annos vitæ sociam, ANNAM MARGARETAM voluntate ac studiis conjunctissimam. Amor castissimus, quo certaverant mutuo, nec ulla erat vetustate confectus, nec morte poterat extingui. Quapropter ademptâ repetendi spe dolorem vix consolabilem ægre leniebat. Divinæ tamen voluntati sine omni murmure obsequabatur, nec de sententia dicam? an patientia Christiano dignâ, desistebat. Lecto per dies complures affixus, morboque funesto & medicinam Experientissimorum eludente oppressus, humana despexit, mortalitatis jugum fiducia vitæ melioris moderatè sustinuit, nec immodice vitæ hujus amore captus ætatem ultra terminos à naturâ constitutos producere desideravit. Cælestis potius originis memor ultimas Christianæ pietatis partes explevit, viribus confectis ad placidam mortem tranquillè se componens, noxarumque veniam petens humilimè, ut formulâ sacrâ expiatus, ac diviniore epulo refectus cum vitæ utriusque arbitro in gratiam rediret. Viatico sacro instructus atque in salutis æternæ fiduciâ confirmatus, ex hac vitâ tanquam ex diversorio in patriam, ad diem Julii quintum & decimum, paulo post tertiam meridianam, transit, sarcinâ tantummodo politâ, quæ gravis fuerat animæ vitam sitienti meliorem. Omnes tantisper & multo premunt onere, peregrini sumus, dum inter curas vitam agimus mortalem; Verum horâ nos manet, quâ velut errantes ex via revocati deducemur domum, patriam, cui nati sumus, repetituri. Jacobum Patriarcham id minime latuit, nec præterire poterat JACOBUM SYLLMIUM, quantumvis hinc annis tres & septuaginta, menses duo, quatuorque dies in peregrinatione essent consumendi. O breve tempus, si cum Jacobi Patriarchæ ætate contendatur! O moram vix momenti instar obtinentem, si cum ævo comparetur sempiterno! Hoc potius est SYLLMIUS, atque in eorunde donatus formidolosi temporis molestias cum æternâ voluptate ex voto commutavit. Nemo sit a deo rerum cœlestium ignarus, ut sinu Abrahæ JACOBI animam foveri ambigat. Nemo malevolentia & livore impediatur, ut corpori terram levem non apprecetur. Exequias ipsi ex ædibus, quas vivus incoluit, ad ædis Nicolaitanæ tumulum ducendas, decenti & prolixo comitatu profectamur, id humanitatis officium cum plurimorum Viri meritorum, tum amplissimarum necessitudinum causa ultro suscepturi.

P. P. d. XXI. Julii. 1693.

